

Antinous, Ormkarlen, Cerberus och Räfven m. fl. Enda skillnaden är den, att de, ej långt från Örnens stjernt, mellan ϵ och en af stjernorna i Cerberi hufvud, se en liten stjerna af tredje storleken, som sticker af mot Vintergatan: denna stjerna är *vår Sol*. Hvad jorden beträffar, behöfver man ej förflytta sig så långt för att förlora henne ur sigte, ty man skall under fortsättningen af vår resa få se att vi, sedan vi passerat Jupiter, förlorat henne ur sigte.

Ännu ett annat sätt att kunna iakttaga förändring i stjernperspektivet skulle kunna tänkas, och det utan att förflytta oss från vårt klot: det skulle bestå i att vänta några hundra sekler. Vår sol förer oss i sjelfva verket mot konstellationen Hercules med en sannolik hastighet af $\frac{1}{4}$ mil i sekunden eller 64,800 mil om dygnet, och stjernorna synas aflägsna sig på ömse sidor om oss, liksom träden vid en väg, på hvilken en resande färdas, tyckas aflägsna sig från honom, i den mån han fortskrider. Denna vårt planetsystems förflyttning kommer att hafva den verkan, att jätten Hercules under tidernas längd kommer att förstöras till den grad, att (så framt icke den af Solen följda banan är alltför begränsad) han slutligen skall sträcka sig från zenith till nadir. Stjernorna förändra äfven plats till följd af deras egna rörelser, och sekler lagda till sekler skola förändra deras inbördes lägen. Men när den tiden kommer, är det högst sannolikt att vi ej längre mäta några latituds- och longitudsgrader på himmelsferen.

Venus har kommit oss att företaga en något för tidig utflygt i himlarymden. Återvändom till planeterna, och låtom oss undersöka huru vårt systems olika klot visa sig för invånarne på Venus.

Mercurius aflägsnar sig ej mer än 38° på ömse sidor om Solen. Hvad jorden angår, så visar hon sig med en vida större glans, än Venus för oss, af det skäl att hon, då hon är Venus närmast, helt och hållet belyses af solen, under det att de tider, då Venus är